

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/63/2020
Identifikačné číslo spisu: 1111211449
Dátum vydania rozhodnutia: 25.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1111211449.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu NOTEX, s.r.o., so sídlom Pri suchom mlyne 9, Bratislava, IČO: 31 388 809, zastúpený Capitol Legal Group advokátska kancelária s.r.o., Digital Park III, Einsteinova 19, Bratislava, IČO: 47 257 211 proti žalovanému V. V. K., I. X, Z. - I. W., o zaplatenie 6.831,37 € s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/168/2018-432 zo dňa 13. júna 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1 Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 27Cb/106/2011-381 zo dňa 13. marca 2017 žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal 100% náhrady trov konania.

2 Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal náhrady škody, pričom škodu mal spôsobiť žalovaný, ktorý bol splnomocnený k vykonaniu všetkých úkonov proti dlžníkovi JELLY spol. s r.o. a napriek tomu žalovaný pohľadávku právneho predchodcu žalobcu neprihlásil do likvidácie, likvidácia bola ukončená a dlžník vymazaný z obchodného registra, čím žalobcovi vznikla škoda vo výške 6.831,37 €, ktorá zodpovedá likvidačnému zostatku. Žalobca tvrdil, že žalovaný nekonaním vážne poškodil záujmy klienta (právneho predchodcu žalobcu) a spôsobil mu majetkovú ujmu, pretože dlžník bol vymazaný z obchodného registra a niet voči komu pohľadávku uplatniť. Sám žalobca, resp. jeho právny predchodca nárok u likvidátora neuplatnil a nedal žalovanému pokyn na prihlásenie pohľadávky u likvidátora (táto skutočnosť nebola medzi stranami sporu sporná).

3 Súd prvej inštancie skúmal základné predpoklady, ktoré musia byť naplnené kumulatívne pri zodpovednosti za náhradu škody a v danom prípade uviedol, že aj za predpokladu naplnenia toho, že na strane žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu vznikla ujma v jeho majetkovej sfére, tak predpoklad porušenia povinnosti a príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vznikom škody u žalovaného naplnené neboli. Žalobca nepreukázal a ani netvrdil, že by žalovanému dal pokyn na uplatnenie

pohľadávky u likvidátora. Z udelenej plnej moci zo dňa 15. decembra 2005 vyplýva, že žalovaný bol splnomocnený na vykonanie všetkých úkonov potrebných k podaniu žaloby, podaní a vyjadrení a k zastupovaniu v spore vedenom na Okresnom súde Bratislava II proti dlžníkovi JELLY spol. s r.o. Právny predchodca žalobcu podľa súdu prvej inštancie nikdy nespĺnomocnil žalovaného na prihlásenie pohľadávky u likvidátora. Pokiaľ by aj uvedenú plnú moc bolo možné chápať ako plnú moc, ktorou predchodca žalobcu splnomocnil žalovaného na uplatnenie pohľadávky u likvidátora, tak z vykonaného dokazovania je zrejmé, že likvidátor porušil svoje zákonné povinnosti, keď ukončil likvidáciu pred uplynutím lehoty na prihlasovanie pohľadávok. Rovnako uviedol aj nepravdivé údaje v konečnej likvidačnej správe, keď uviedol, že spoločnosť nemá záväzky voči žiadnym svojím bývalým obchodným partnerom a dodávateľom služieb a to aj napriek tomu, že o spore vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 54Cb 83/2006 mal vedomosť, nakoľko udelil plnú moc na zastupovanie v tomto konaní. Žalovaný podľa súdu prvej inštancie nemôže znášať následky porušenia povinnosti likvidátora, ani nečinnosť samotného klienta v zmysle zásady vigilian tibus iura (bdelým patria práva). Nie je možné uvažovať o porušení právnej povinnosti advokátom, keďže v žalobe tvrdená povinnosť advokáta u žalovaného preukázané ani neexistovala. Existencia príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou na strane klienta a konaním či opomenutím advokáta môže byť daná iba vtedy ak práve konanie či opomenutie advokáta je tou okolnosťou, bez existencie ktorej by k vzniku škody nedošlo. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že nie konanie (opomenutie) advokáta je tou okolnosťou, ktorá má za následok vznik škody, ale nečinnosť právneho predchodcu žalobcu sa o vznik škody výlučne pričínila. Vo vzťahu ku škode žalobcu nebolo preukázané porušenie povinnosti žalovaného a teda nemohol existovať ani vzťah medzi touto príčinou a jej následkom a z tohto dôvodu súd žalobu žalobcu zamietol a úspešnej strane priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4 Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%. Odvolací súd k odôvodneniu vecne správneho napadnutého rozsudku a k odvolacím dôvodom odvolateľa doplnil, že v posudzovanom prípade nemožno uvažovať o porušení právnej povinnosti advokátom, keďže v žalobe tvrdená povinnosť advokáta u žalovaného preukázané ani neexistovala a preto nie je konanie, resp. opomenutie konania advokáta tou okolnosťou, ktorá má za následok vznik škody. Základné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej žalovaným musia byť splnené kumulatívne. Keďže podmienka existencie porušenia povinnosti právneho zástupcu splnená nebola, nemohol vzniknúť žalobou uplatnený nárok žalobcu ani nadväzne nemôžu byť splnené podmienky príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti advokáta za škodu a ani vznik škody. Právny predchodca žalobcu splnomocnil žalovaného dňa 15. decembra 2005 „k vykonaniu všetkých potrebných úkonov, k podaniu žaloby, písomných podaní a vyjadrení, ako aj k zastupovaniu v spore vedenom pred Okresným súdom Bratislava II proti dlžníkovi JELLY spol. s r.o. ako v prípadnom odvolacom konaní v rozsahu a podľa ustanovení OSP“. Vzhľadom na rozsah splnomocnenia preto podľa odvolacieho súdu neprichádza do úvahy žalobcom tvrdené porušenie povinnosti zo strany žalovaného, nakoľko tento si v rámci konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II sp. zn. 54Cb/83/2006 splnil v rozsahu splnomocnenia svoje povinnosti a postupoval s odbornou starostlivosťou a to aj s poukazom na § 18 ods. 1 zákona o advokácii. Je zrejmé, že žalobca nedal žalovanému pokyn na uplatnenie pohľadávky u likvidátora, pričom povinnosť takéhoto postupu mimo rozsahu konania vedeného pod sp. zn. 54Cb/83/2006 z predmetného splnomocnenia žiadnym spôsobom nevyplývala. Žalobca, resp. jeho právny predchodca, žalovaného nikdy nespĺnomocnil na prihlásenie pohľadávky u likvidátora a tento preto nemohol porušiť právnu povinnosť, ktorá neexistovala. Ďalej odvolací súd uviedol, že skutočnosťou hodnou zreteľa je aj osobitné konanie likvidátora, ktorý v zmysle § 73 Obchodného zákonníka je povinný oznámiť vstup spoločnosti do likvidácie všetkým známym veriteľom, zverejniť že spoločnosť vstúpila do likvidácie s výzvou, aby veritelia spoločnosti a iné osoby a orgány, ktoré sú tým dotknuté, prihlásili svoje pohľadávky prípadne iné práva v lehote, ktorá nesmie byť kratšia než 3 mesiace. Likvidátor zverejnil výzvu dňa 06. septembra 2007 a lehotu na prihlásenie pohľadávok stanovil na 3 mesiace od zverejnenia výzvy, t. j. do 06. decembra 2007. Aj keď likvidátor nebol pred uplynutím tejto lehoty oprávnený likvidáciu ukončiť, likvidáciu ukončil už dňa 15. novembra 2007. Za uvedené nemôže niesť zodpovednosť žalovaný. Odvolací súd potvrdil správnosť dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie, pričom uviedol, že žalobca vo svojom odvolaní neuviedol také právne relevantné dôvody,

ktoré by pre neho privodili priaznivé rozhodnutie.

5 Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Rozsudok odvolacieho súdu podľa žalobcu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom žiadal rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a zaviazat' žalovaného k zaplateniu žalovanej sumy spolu s príslušenstvom a žalobcovi priznať nárok na náhradu trov konania.

6 Dovolateľ svoje dovolanie odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu požiadal žalovaného o právne zastúpenie s cieľom získať zvyšok kúpnej ceny za riadne dodanú kávu. Žalovaný so zastupovaním právneho predchodcu žalobcu súhlasil a vo veci bolo začaté konanie na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 54Cb/83/2006. Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 12. januára 2007 žalobu právneho predchodcu žalobcu zamietol, pričom žalovaný v mene právneho predchodcu žalobcu napadol rozhodnutie odvolaním a odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaný uvedené rozhodnutie prevzal dňa 07. novembra 2007, pričom v úvodnej časti tohto uznesenia bola spoločnosť JELLY spol. s r.o. označená už ako JELLY spol. s r.o. v likvidácii a teda žalovaný už dňa 07. novembra 2007 mal vedomosť o tom, že táto spoločnosť je v likvidácii. Žalovaný neprihlásil pohľadávku právneho predchodcu žalobcu do likvidácie a následne spoločnosť JELLY spol. s r.o. v likvidácii bola z obchodného registra dňa 10. januára 2008 vymazaná a Okresný súd Bratislava II konanie vedené pod sp. zn. 54Cb/83/2006 zastavil z dôvodu výmazu objednávateľa z Obchodného registra. Právny predchodca žalobcu Zmluvou o postúpení zo dňa 11. októbra 2010 postúpil svoju pohľadávku na náhradu škody voči žalovanému na žalobcu. Vychádzajúc z právnych záverov odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie, keďže odvolací súd sa s jeho právnym posúdením v celom rozsahu stotožnil dovolateľ uviedol, že tieto právne závery sú nesprávne. Poukázal na dôvody uvedené tak súdom prvej inštancie ako aj odvolacím súdom a v tejto súvislosti dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo 18/2009 zo dňa 21. októbra 2010 podľa ktorého „od účinnosti výpovede je mandatár povinný nepokračovať v činnosti, na ktorú sa výpoveď vzťahuje. Je však povinný mandanta upozorniť na opatrenia potrebné na to, aby sa zabránilo vzniku škody bezprostredne hroziacej mandantovi nedokončením činnosti súvisiacej so zariadením záležitosti“. Dovolateľ poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 48/2010 a na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej súčasťou princípu právnej istoty je aj požiadavka, aby sa na určitú právnu relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď.

7 Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v zmysle ustanovenia § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

8 Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Dovolanie podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9 Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

10 Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11 Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

12 Podľa ustanovenia § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

13 Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

14 Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP, pričom (okrem iného) dovolanie musí byť odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a tieto musia byť vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP. Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. k posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnene uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

15 Právna otázka musí byť označená v dovolaní spôsobom jasným, určitým a zrozumiteľným. Vychádzajúc z obsahu dovolania, dovolateľ sa podľa názoru odvolacieho súdu v podstate zaoberal len vecnou správnosťou právnych záverov odvolacieho súdu v kontexte s právnym posúdením prejednávanej veci, kritizuje správnosť jeho právnych úvah a záverov, pričom za nesprávne považoval posúdenie, či advokát konal s odbornou starostlivosťou a s tým súvisiacu zodpovednosť advokáta za vzniknutú škodu. Posúdenie či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, by prichádzala do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia NS SR napr. sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 3Cdo/53/2011, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013). Nesprávnym právnym posúdením je možné odôvodniť dovolania, ktorých prípustnosť je založená na kritériu zásadnej právnej významnosti napadnutého rozhodnutia (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolateľ teda nerozlišoval medzi predpokladmi zakladajúcimi prípustnosť dovolania a dôvodmi, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. V prípade dovolacieho dôvodu, spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, je dovolateľ povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu (nie skutkovú), na vyriešení ktorej spočívalo napadnuté rozhodnutie. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd v zásade nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Otázkou takéhoto právneho významu je podľa odvolacieho súdu len taká otázka, ktorá je významná nielen pre tú - ktorú prejednanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky a judikatúrnej činnosti Najvyššieho súdu SR, úlohou ktorého je zjednocovať rozhodovanie všeobecných súdov (1Cdo 132/2009, 2Cdo 71/2010, 3Cdo 51/2006, 4Cdo 151/1998, 5Cdo 1/2010, 7Cdo 117/2011, 3Cdo/224/2017).

16 Požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, je neodmysliteľnou súčasťou princípu právnej istoty (napr. I. ÚS 87/93, PL.ÚS 16/95, II. ÚS 80/99). Princíp právnej istoty je definovaný ako stav, v ktorom každý môže očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.

17 Za otázku majúcu zásadný právny význam dovolateľ považoval otázku porušenia povinností advokáta pri výkone advokácie a s tým súvisiacu zodpovednosť advokáta za vzniknutú škodu. Tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preukazoval žalobca odkazom na uznesenie NS SR sp. zn. 3MCdo 18/2009 zo dňa 21. októbra 2010. V súvislosti s tvrdeným dovolacím dôvodom judikatúrneho odklonu dovolací súd upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že v konaní sp. zn. 3MCdo 18/2009 posudzoval NS zodpovednosť advokáta za vzniknutú škodu v období po odvolaní plnej moci klientom, pričom klient odvolanie súdu neoznámil. NS SR v tomto rozhodnutí vyslovil, že „od účinnosti výpovede je mandatár povinný nepokračovať v činnosti, na ktorú sa výpoveď vzťahuje, je však povinný mandanta upozorniť na opatrenia potrebné na to, aby sa zabránilo vzniku škody bezprostredne hroziacej mandantovi nedokončením činnosti súvisiacej so zriaďovaním záležitostí“.

18 Dovolací súd konštatuje, že v dovolateľom označenom rozhodnutí vychádzal dovolací súd z odlišného skutkového stavu a právneho stavu. Jeho podstatou bol záver o konaní advokáta ako mandatára v súvislosti so zriaďovaním činnosti po odvolaní plnej moci klientom - mandantom. Argumentácia žalobcu, že sa odvolací súd pri riešení právnej otázky v predmetnom spore odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutí sp. zn. 3MCdo 18/2009 zo dňa 21. októbra 2010 je z uvedeného neopodstatnená.

19 Napriek tomu, že dovolateľ argumentoval nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom, ním namietané skutočnosti nespĺňajú kritérium právnej otázky zameranej na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu, ale predstavujú otázky, ktoré sa týkajú skutkových záverov súdov nižšej inštancie a dovolateľom vlastného chápania skutkových zistení, a to aj pokiaľ ide o dovolateľom namietaného nesprávneho posúdenia zodpovednosti advokáta za vzniknutú škodu pri výkone advokácie. To, že sa sudy oboch inštancií nestotožnili s tvrdeniami žalobcu o preukázaní skutočnosti, že žalovaný si nespĺnil všetky svoje povinnosti vyplývajúce z udelenej plnej moci a svoje rozhodnutia založili na nepreukázaní splnenia podstatných náležitostí pre priznanie náhrady škody, nepredstavuje právne posúdenie veci z hľadiska dôvodu prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP. Dovolateľ namieta skutkové otázky, ktoré nemôžu založiť prípustnosť dovolania v posudzovanej veci. Záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal dovolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017, 5Obdo/22/2017). Dovolanie sa preto nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. V danom prípade odvolací súd vo svojom rozhodnutí, potvrdzujúcim rozsudok súdu prvej inštancie, vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie.

20 So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ nenaplnil dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a tým neboli dané predpoklady, aby bol na jeho základe uskutočnený meritórny dovolací prieskum. So zreteľom na to dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu je procesne

nepřípustné, a preto ho podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.

21 V konaní bol úspešnou stranou žalovaný, ktorému vznikol proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453 ods. 1 CSP). Keďže však podľa obsahu spisu žalovanému v tomto konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s článkom 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7Cdo/14/2018).

22 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.